

Sygn. akt I C 12/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek-Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą we W.**

przeciwko **K. A.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 12/16

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) we W. wniósł przeciwko K. A. powództwo o zapłatę kwoty 5.089,74 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym 1.200 zł kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 250 zł opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwany oraz (...) Bank S.A. zawarli w dniu 08 kwietnia 2009r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wobec niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał pozwanego do zapłaty. Jednocześnie w treści wezwania poinformował pozwanego, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania, wierzytelność zostanie przelana na rzecz powoda. Pomimo upływu terminu, pozwany nie dokonał zapłaty, wobec czego w dniu 15 maja 2015r. (...) Bank S.A. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem. Potwierdzeniem, iż wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem umowy przelewu wierzytelności jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Zadłużenie pozwanego wynosi obecnie 5.089,74 zł, w tym należność główna w wysokości 2.834,18 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 2.255,56 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez powoda. Według powoda, dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężającego na pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 17 grudnia 2015r. Osnowa wyciągu dokładnie precyzuje

źródło i rodzaj przysługującej powodowi wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji. Powód wezwał pozwanego do zapłaty, jednak zadłużenie nie zostało uregulowane.

Pozwany K. A. nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 maja 2015r. (...) Bank Spółka Akcyjna we W. zawarł z (...) z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności pieniężnych przysługujących Bankowi wobec osób fizycznych, wymienionych w załączniku nr 1A oraz 1B do umowy, na postawie której to umowy powód nabył te wierzytelności.

Przedmiotem umowy była również wierzytelność wobec K. A. wynikająca z umowy z dnia 08 kwietnia 2009r.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 15.05.2015r. - k. 10 – 14,

wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji z 15.05.2015r. - k. 15)

W dniu 22 października 2015r. Towarzystwo zarządzające powodem wysłało pismo do pozwanego informujące o nabyciu w dniu 15 maja 2015r. długu wynikającego z umowy nr (...) zawartej z (...) Bank (...) S.A. i wezwało do zapłaty kwoty 5.298,01 zł w terminie do dnia 02 listopada 2015r.

(dowód: pismo powoda do pozwanego z 22.10.2015r. - k. 16-17)

W dniu 17 grudnia 2015r. Towarzystwo zarządzające powodem sporządziło wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, w którym oświadczyło, że powód nabył w dniu 15 maja 2015r. od (...) wierzytelność wobec pozwanego K. A. wynikającą z umowy kredytu nr (...) z dnia 08 kwietnia 2009r. wynoszącą 5.089,74 zł, w tym należność główna w kwocie 2.834,18 zł, odsetki w kwocie 2.255,56 zł.

(dowód: wyciąg z 17.12.2015r. - k. 9)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne w całości.

Swoje roszczenie wobec pozwanego K. A. powód wywodzi z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 maja 2015r., na podstawie której nabył od (...) Bank S.A. we W. wierzytelności pieniężne przysługujące Bankowi z czynności bankowych. Z załącznika do umowy cesji wynika, że przedmiotem przelewu była – między innymi – umowa z dnia 08 kwietnia 2009r. zawarta przez pozwanego z Bankiem.

Powód nie przedstawił Sądowi i pozwanemu umowy zawartej przez pozwanego z (...) Bank S.A., ani nawet nie opisał jej w sposób pozwalający na odtworzenie treści stosunku zobowiązaniowego. Powód powinien był wykazać w pierwszej kolejności istnienie zobowiązania pomiędzy pozwanym a Bankiem, bowiem sama cesja wierzytelności jest czynnością wtórną i zależną od istnienia ważnego zobowiązania pozwanej. Z punktu 10.3.1. formularza pozwu wynika, że na okoliczność istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia powód zawnioskował dowód w postaci wyciągu z ksiąg(...) i ewidencji analitycznej.

Powód nie wykazał, aby istniała umowa z dnia 08 kwietnia 2009r. będąca przedmiotem cesji. Powód dochodzi zatem nieistniejącej wierzytelności.

Nie można uznać, że pozwany przyznał okoliczność istnienia cesji wierzytelności. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

Zawarcie umowy cesji nie stanowi okoliczności faktycznej podlegającej uznaniu bądź też nie przez stronę procesu, a jest wyłącznie okolicznością prawną (nie – faktyczną), od której zależy legitymacja czynna w procesie.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Jednocześnie, jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul. SN 2010/9/10, M. Pr. Bank. 2011/5/12).

Warunkiem jednak otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Pozew w niniejszej sprawie nie zawierał ani nie wskazywał żadnego dowodu na istnienie zobowiązań pozwanego wobec (...) Bank S.A. z siedzibą we W.. Z treści uzasadnienia pozwu nie wynika, żeby pozwany umowę zawarł w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej; również powód nie powoływał się na taką okoliczność. W efekcie pozwanemu przysługiwał w relacji z powodem status konsumenta (art. 22¹ kc). W takich warunkach dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego (art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych - Dz.U. z dnia 28 czerwca 2004r.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011r., P 1/10). Z tej też przyczyny powód powinien był wykazać jego prawdziwość (tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości (art. 253 kpc)).

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradyktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

Powód nie powołał się na treść ani nie przedłożył - umowy pomiędzy zbywcą (Bankiem) a pozwanym, nie przedłożył również jakichkolwiek innych dokumentów, z których można byłoby odtworzyć treść pierwotnego stosunku - ograniczając swoje twierdzenia faktyczne i załączając dowody odnoszące się w zasadzie do stwierdzenia samego faktu cesji wierzytelności. Nie wiadomo, jakiej kwoty dotyczyła pierwotna umowa kredytu, czy pozwany spłacił cokolwiek z pierwotnej kwoty zobowiązania, kiedy, jak te wpłaty zostały zarachowane. Nie wiadomo, do kiedy należność miała być spłacona. Skoro powód nie przedłożył umowy i nie wyjaśnił tej kwestii w pozwie, nie wykazał tym samym, czy umowa nadal wiąże strony, czy została wypowiedziana, czy też termin spłaty już upłynął. Z akt sprawy nie wynika, czy kwota należności głównej dochodzona pozwem 2.834,18 zł przekracza kwotę zadłużenia kredytowego, stanowi jej równowartość czy też stanowi jej część. Nie wiadomo, za jaki okres i według jakiej stopy procentowej powód skapitalizował odsetki (według twierdzeń pozwu na kwotę 2.255,56 zł składają się odsetki umowne naliczane przez Bank i odsetki ustawowe naliczane przez powoda). Jest odesłanie do stóp procentowych z umowy, lecz umowa nie została załączona do akt. Nie wiadomo też, za jaki okres i od jakiej kwoty powód liczył odsetki ustawowe. Pozwany

przy tak zgłoszonym roszczeniu nie jest w stanie ustalić, czy spełnił świadczenie na rzecz pierwotnego wierzyciela. Nie wiadomo również, czy naliczenia dokonane zostały zgodnie z umową, o ile ona istniała, łączącą zbywcę z pozwanym. Tym samym, kwoty są nieweryfikowalne przez Sąd orzekający, jak i pozwanego.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Opis stanu faktycznego przedstawiony w pozwie przez zawodowego pełnomocnika, wskazuje materialnoprawną podstawę w sposób nie nadający się do odtworzenia jej treści. Należy więc uznać, iż pozew nie opiera się na materialnoprawnej podstawie rozumianej jako konkretna norma prawna wynikająca z określonego stosunku obligacyjnego, z którego wynika obowiązek świadczenia dłużnika określonego zobowiązania pieniężnego. Wysokość zobowiązania pozwanego w tej konkretnej sprawie budzi wątpliwości Sądu.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak